

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce

M. D.,

zastoupený advokátem Mgr. Pavlem Čížinským,
se sídlem Beranova 1026/3, Praha 3,

proti
žalovanému

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2018, č. j. MV-49521-4/SO-2018

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 11. 12. 2018, č. j. VP-70/2020 – MV-49521-4/SO-2018, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 11.228,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobkyně pobývá v ČR spolu se svým manželem a nezletilým synem. V minulosti měla povolení k dlouhodobému pobytu – zaměstnaneckou kartu na období od 10. 9. 2015 do 31. 12. 2016. Dne 13. 12. 2016 podala 2 žádosti, a to
 - žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, které bylo vyhověno a povolení ji bylo vydáno na období od 5. 2. 2018 do 28. 2. 2019, a
 - žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny s manželem.
2. Výše uvedená druhá žádost byla nejprve rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR ze dne 20. 3. 2018, č. j. OAM-34073-17/DP-2016, zamítnuta, a to s odůvodněním, že není přípustné, aby měla povolen pobyt za dvěma různými účely současně.
3. Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 11. 12. 2018, č.j. MV-49521-4/SO-2018, (dále též jen „napadené rozhodnutí“), prvoinstanční rozhodnutí zrušil a řízení o žádosti žalobkyně zastavil, a to s odvoláním na § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, tedy pro zjevnou bezpředmětnost. Žalovaný konkrétně uvedl, že ze skutečnosti, že žalobkyni v lednu a v únoru 2018 bylo v průběhu řízení o její žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny vydáno jiné povolení k dlouhodobému pobytu, „Komise dovozuje, že se žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny stala zjevně bezpředmětnou ve smyslu § 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb. Pokud důvod pro zastavení řízení nastane v průběhu odvolacího řízení, odvolací správní orgán bez dalšího (tj. bez meritorního projednání odvolání) zruší odvoláním napadené rozhodnutí a správní řízení zastaví, jak vyplývá z citovaných ustanovení zákona č. 500/2004 Sb.

Pro úplnost Komise uvádí rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2010, č. j. 5 As 62/2009 – 68, který k bezpředmětnosti žádosti řekl: „žádost se stala zjevně bezpředmětnou“ znamená, že toto ustanovení dopadá pouze na případy, kdy v průběhu řízení o žádosti dojde k takové změně skutkových nebo právních okolností, že žádost, která v době jejího podání nebyla bezpředmětná, se bezpředmětnou stane. "Bespředmětnost" je nutno vnímat jako stav, kdy jakýmkoli rozhodnutím o žádosti, ať už kladným nebo záporným, nedojde k žádné změně v právním postavení žalobkyně.“

Komise doplňuje, že účastnice řízení má povolený dlouhodobý pobyt za účelem podnikání – účast v právnické osobě, není tedy důvod žádost meritorně posuzovat, protože ačkoliv meritorní rozhodnutí by na jejím právním postavení nic nezměnilo, nadále by byla oprávněna pobývat na území České republiky. Pokud účastnice řízení upřednostňovala dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny, nic jí nebránilo tuto skutečnost sdělit správnímu orgánu I. stupně.“ (pozn. zvýraznění provedl městský soud)

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. Proti napadenému rozhodnutí tímto podává žalobu, a to z toho důvodu, že hypotéza ustanovení § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu nebyla dle jejího názoru naplněna, neboť její žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny se

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

v důsledku skutečnosti, že v průběhu řízení o této žádosti získala povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem, nestala bezpředmětnou, a to z následujících důvodů:

5. Není pravdou, že by bylo lhostejné, zda žalobkyně bude mít pouze povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, anebo zda vedle tohoto povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání bude mít ještě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny se svým manželem. Povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny je totiž v řadě ohledů výhodnější než povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, viz např.:
§ 44 odst. 3 zákona o pobytu cizinců (důvody pro zrušení/neproloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny jsou podstatně užší než u povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání),
§ 119 zákona o pobytu cizinců (důvody pro uložení správního vyhoštění jsou užší než u ostatních povolení k dlouhodobému pobytu) nebo
§ 98 písm. l) zákona o zaměstnanosti (držitel povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny má volný přístup na trh práce).
6. Z tohoto je tedy zřejmé, že pokud vedle svého dosavadního povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání získá ještě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny se svým manželem, bude v podstatně výhodnější situaci, než kdyby toto druhé povolení nezískala.
7. Nad rámec výše uvedeného doplnila, že v rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 1 Azs 255/2018- 24 ze dne 17. 10. 2018 je vyjádřen právní názor, že cizinec může mít vedle sebe vydány dvě povolení k pobytu za různými účely.
8. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. K námitce žalobkyně dále uvedla, že není pravdou, že by jí bylo lhostejné, zda bude mít pouze povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, anebo zda vedle tohoto povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání bude mít ještě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, jelikož povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny je v řadě ohledů výhodnější než povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Žalovaná uvedla, že pokud žalobkyně upřednostňovala dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny, nic jí nebránilo tuto skutečnost sdělit správnímu orgánu I. stupně. Nadto žalovaná poukazuje na skutečnost, že správní orgán I. stupně se žalobkyně v rámci řízení o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání (č. j. OAM-34072-19/DP-2015) v protokolu o výsledku dotazoval, jaký účel pobytu by měl být uveden v průkazu o povolení k dlouhodobému pobytu, a žalobkyně se vyjádřila, že účel podnikání. Z uvedeného je evidentní, že žalobkyně preferovala pobytové oprávnění za účelem podnikání, které také obdržela.
9. K uvedenému rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 1 Azs 255/2018- 24 ze dne 17. 10. 2018, ve kterém je vyjádřen právní názor, že cizinec může mít vedle sebe vydány dvě povolení k pobytu za různými účely, který žalobkyně uvádí v žalobě, žalovaná konstatuje, že uvedený rozsudek zrušil rozsudek krajského soudu z důvodu nepřezkoumatelnosti, kterým krajský soud zamítl žalobu s konstatováním, že není přípustné, aby cizinec pobýval na území České republiky na základě dvou pobytových oprávnění. Rozsudek Nejvyššího správního soudu sice uvádí, že ze spíše obecných závěrů krajského soudu nelze dovodit, proč by cizinec mohl pobývat na území České republiky na základě pouze

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

jednoho pobytového oprávnění, nicméně se také v rozsudku Nejvyššího správního soudu uvádí, že v dalším řízení bude na krajském soudu, aby uvedl dostatek logických argumentů, které by přesvědčivě vedly k jím deklarovanému závěru, příp. vysvětlil, proč dospěl k opačnému závěru. Z uvedeného tedy vyplývá, že přestože Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu, nelze tuto skutečnost považovat za dostatečný argument k tomu, aby Městský soud v Praze žalobě vyhověl.

10. Žalovaná dále uvedla, že žalobkyni bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, které umožňuje realizovat i účel společného soužití rodiny, není tedy nutné násobné udělení dlouhodobého pobytového oprávnění a druhá žádost o povolení k dlouhodobému pobytu se tak stala bezpředmětnou. V době platnosti dlouhodobého pobytu za účelem podnikání byla žalobkyně cizincem s povoleným pobytem na území. Nebyla tak naplněna hypotéza ve smyslu § 42a zákona č. 326/1999 Sb., tedy že se jedná o cizince bez povoleného k pobytu, který se chce sloučit s jiným cizincem s povoleným pobytem, naopak sloučení již bylo realizováno uděleným povolením k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Žalobkyně tedy nebyla v postavení cizince, který chce přicestovat a pobývat na území za účelem sloučení, ale cizince, tzv. nositele oprávnění ke sloučení, na kterého se mohou sloučit ostatní cizinci. Navíc udělené pobytové oprávnění umožňovalo realizovat žalobkyni i účel sloučení ve smyslu pobytu s jiným cizincem na území. Žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny tedy byla posouzena jako bezpředmětná.
11. Žalovaná podotkla, že rozdíly v právní úpravě dlouhodobých pobytů existují nejen mezi dlouhodobým pobytem za účelem podnikání a dlouhodobým pobytem za účelem sloučení rodiny, nicméně nejsou relevantní z hlediska posouzení bezpředmětnosti. Žalobkyně provedla volbu, na jejímž základě obdržela povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, nemůže být proto dotčena na svých právech negativním rozhodnutím o druhé žádosti, resp. závěrem o bezpředmětnosti této žádosti. Jedná se o ustálenou rozhodovací praxi a správní orgán I. stupně jednal v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů a umožnil žalobkyni realizovat její práva. V takovém případě nelze dospět k závěru, že postup správního orgánu I. stupně nebo žalované byl nesprávný či nezákonný.

III.

Posouzení žaloby

12. Městský soud v Praze (dále také jen jako „městský soud“) o věci rozhodl postupem podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, jelikož žalovaná s takovým postupem souhlasila a žalobkyně nevyjádřila do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s tímto postupem, a proto se má za to, že souhlas udělila.
13. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobkyní vymezených žalobních námitek, vycházel přitom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
14. Podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu platí, že *řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žádost se stala zjevně bezpředmětnou.*
15. V podstatě stejnou věcí se Nejvyšší správní soud zabýval ve svém nedávném rozsudku ze dne 4. 6. 2020, č.j. 8 Azs 273/2019-84, ve kterém uvedl:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

[16] Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že „zjevná bezpředmětnost“ je pojem, jenž je třeba vykládat velmi restriktivně, neboť správní orgán z tohoto důvodu řízení zastaví, aniž by o žádosti účastníka řízení meritorně rozhodl. Důvod pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu je dán tehdy, pokud v průběhu řízení o žádosti dojde k takové změně okolností, že rozhodnutí správního orgánu o žádosti již nebude mít pro žadatele význam, například v situaci, kdy cizinec zažádá o některé z povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR, avšak ještě před posouzením žádosti získá státní občanství ČR (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2010, čj. 5 As 62/2009-68, č. 2176/2011 Sb. NSS). Význam pro žadatele je třeba vnímat objektivně, tedy že žádost nemůže objektivně přinést stěžovateli lepší právní postavení.

[17] Zjevná bezpředmětnost může nastat také v situaci, kdy již nelze o žádosti rozhodnout, neboť nastaly okolnosti, pro které nemůže správní orgán rozhodnout v souladu s žádostí, neboť odpadl předmět řízení. Například pokud Úřad pro ochranu hospodářské soutěže před konečným rozhodnutím o návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele v zadávacím řízení zjistí, že v průběhu řízení byla uzavřena smlouva na veřejnou zakázku, a proto již nelze uložit nápravná opatření v již skončeném zadávacím řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, čj. 4 As 249/2014-43).

[18] V nyní posuzované věci však nelze dospět k závěru, že podání nové žádosti o povolení dlouhodobého pobytu za jiným – dalším – účelem, případně získání takového povolení, jež by měl cizinec naplňovat současně s tím stávajícím, by jakkoliv vyprazdňovalo smysl institutu prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nebo změny účelu pobytu za jiným účelem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2018, čj. 1 Azs 255/2018-24) Jak správně uvedl městský soud v bodech 14. až 16. svého rozsudku, cizinec může disponovat vícero pobytovými oprávněními vydanými za různými účely. Jeho právní postavení je tím objektivně lepší, již jen z toho důvodu, že pokud by jedno z pobytových oprávnění pozbyl, stále by mu zůstávalo pobytové oprávnění vydané za jiným účelem. S různými účely oprávnění k pobytu také mohou souviset i různá další práva a povinnosti na ně navázaná. V této souvislosti soud uvádí, že nebyl důvod zabývat se tím, zda a jak by na stěžovatelku měla dopadat novela zákona o pobytu cizinců provedená zákonem č. 222/2017 Sb., neboť pro posouzení věci nebyla účinná v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Přesto i na této novele lze demonstrovat to, že zákon spojuje s různými účely pobytu různá práva a povinnosti. Zákon po novele například upřednostňuje žádosti podané za účelem společného soužití rodiny. V případě podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu se považuje toto povolení za platné od podání žádosti do doby nabytí právní moci rozhodnutí, pokud cizinec podal na území žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. V případě úspěšné žádosti se tato doba výjimečně započítává do rozhodné doby pobytu na území České republiky, která je nezbytná pro podání žádosti o povolení k trvalému pobytu [srov. § 68 odst. 3 písm. f) a § 47 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců, ve znění po dané novele].

[19] Žalovaný tedy nemohl přistoupit k zastavení řízení z důvodu zjevné bezpředmětnosti žádosti, neboť právní postavení stěžovatelky mohlo být objektivně lepší, pokud by jí zůstal zachován i dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny.“ (pozn. zvýraznění provedl městský soud).

16. S ohledem na to, že mezi stranami nebylo sporu o skutkovém stavu věci, ale pouze v právním hodnocení, které bylo vyřešeno shora citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu, dospěl k závěru, že rozhodnutí žalované je nezákonné. Městský soud se totiž shoduje se žalobkyní v tom, že je pro ni z více důvodů výhodnější mít i povolení

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny. Na případ proto nelze aplikovat závěry rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2010, č. j. 5 As 62/2009 – 68, kterým argumentovaly správní orgány v této věci, tj. že *rozhodnutím o žádosti, ať už kladným nebo záporným, nedojde k žádné změně v právním postavení žalobkyně*.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

17. Jak vyplývá z výše uvedeného, napadené rozhodnutí je nezákonné a proto jej soud zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. Soud současně žalované vrací věc k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), v němž bude vázána právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
18. O nákladech řízení městský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož měl žalobce ve věci plný úspěch, náleží mu náhrada nákladů řízení. Tyto náklady představují náklady na soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, odměna a náhrada hotových výdajů advokáta. Podle § 35 odst. 2 s. ř. s. se pro určení výše odměny užije vyhláška č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Odměna náleží celkem za tři úkony právní služby, a sice za převzetí a přípravu zastoupení a za podání žaloby (2 x 3 100 Kč dle § 7 advokátního tarifu). Náhrada hotových výdajů sestává z paušální částky 600 Kč (2 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože je zástupce žalobce plátcem DPH, zvyšuje se náhrada nákladů řízení o částku 1 428 Kč odpovídající DPH ve výši 21 % z částky 6 800 Kč. Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení částku 8 228 Kč a dále 3 000 Kč jako úhrada za zaplacený soudní poplatek.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 8. června 2021

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.